



Arrest

nr. 100 395 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 december 2012 met referentenummer X.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de bestreden beslissing dient de verzoekende partij op 3 november 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 oktober 2012, met kennisgeving op 19 oktober 2012, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9,3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980, We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 108.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011), Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft- betrokkene zou Nederlandse les zou hebben gevolgd, (legt daar ook bewijzen van voor) zijn sociale belangen zouden in België zijn gevestigd, werkwilleg zou zijn, duurzame sociale banden in België zou hebben en een sociaal netwerk zou hebben opgebouwd, getuigenverklaringen voorlegt - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkene beweert verder dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst aangezien hij geen enkele bindingen noch relaties onderhoudt met Marokko, Betrokkene beweert ook dat hij niemand meer heeft in zijn thuisland waarop hij zou kunnen terugvallen. Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of tennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij zou kunnen verblijven. Betrokkene zou immers ruim 35 jaar in Marokko verbleven hebben voor zijn eerste aankomst in België en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst, Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen tegenindicaties zouden zijn in hoofde van betrokkene dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft het argument dat een uitwijzing een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zou hebben en dat een uitwijzing voor betrokkene een sociaal en financieel rampscenario zou betekenen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde waarom een uitwijzing een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zou hebben. Betrokkene legt hier geen bewijzen voor neer die deze bewering zou kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Wat het sociale en financiële rampscenario zou betekenen, het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de internationale Organisatie voor Migratie (IOM) indien hij vrijwillig zou wil ten terugkeren naar Marokko. Os (OM zal hem dan de nodige steun verlenen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgens bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zaken projecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat een uitwijzing voor betrokkene een sociaal en financieel rampscenario zou betekenen niet aanvaard worden als een grond tot regularisatie.”

Op 19 oktober 2012 reikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder vorm van een bijlage 13 uit. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit het middel blijkt dat ook de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd.

De verzoekende partij stelt onder meer: *“Inzake de materiële motiveringsplicht dient met name te worden nagegaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624). In dit verband dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing uitsluitend werd genomen onder verwijzing naar de actualisering dd.*

03.11.2009. Tezelfdertijd stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissingen in belangrijke mate worden gemotiveerd onder verwijzing naar elementen welke volstrekt niet aan bod komen in deze aanvullende aanvraag. Deze motieven zijn derhalve geenszins dienend ter antwoord op de aanvraag van 03.11.2009 indien geen antwoord wordt gegeven op de eerdere ingediende aanvraag. Verzoeker is dan ook van mening dat de bestreden beslissingen niet af doende en pertinent worden gemotiveerd zodat in casu de formele en de materiële motiveringsplicht worden geschonden waardoor de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd."

2.2. De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier. Ter terechtzitting stelt de verwerende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.3. Uit de hoofding van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing een antwoord biedt op, wat volgens de verzoekende partij, een "actualisatie" is. De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing te antwoorden op elementen die niet aan bod kwamen in deze actualisatie zodat de motieven geenszins dienend zijn. De formele en materiële motiveringsplicht zouden geschonden zijn.

Teneinde deze grief te kunnen beantwoorden dient de Raad te beschikken over de aanvraag en actualisatie (voor zover er een actualisatie is). De verwerende partij heeft geen administratief dossier ter beschikking gesteld.

Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissingen noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is gegrond en of de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen in de aanvraag en desgevallend de actualisatie. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissingen onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN